

Hoàng Lan Anh

Cho Một Ngày Mùa Thu

Tôi nhắm mắt lại và lạy chúa: Đừng tiếp tục nữa .

Tôi không hiểu mình sẽ phải chịu đựng cảnh này đến bao giờ. Những trận cãi nhau như những cơn lốc bất hạnh cuốn vào lòng tôi, làm cho tôi cảm thấy mình đang mất đi khả năng sống và chịu đựng. Tôi thấy mình mỗi mệt và già nua . Không hiểu tại sao khi người ta mới hai mươi một tuổi đã có cảm giác như thế. Cũng có thể bởi tôi quá lo xa và cả nghĩ cho cuộc đời của mình, chắc vậy .

Tôi thích ngồi một mình trong bóng tối, để nhớ lại những ngày đã qua . Nhớ lại mình, và kỷ niệm. Những mùa hoa sữa rơi đầy trên phố luôn làm tôi nhớ L. với những gì tốt đẹp và hạnh phúc nhất. Về những con đường chúng tôi đã đi qua, về vụ ngã xe không biết vô tình hay cố ý mà hai đứa đã có từ khi mới gặp nhau, thơ mộng biết nhường nào .

Hương mùa thu chậm đều đi trên phố. Lắc rắc những cánh me vàng thả mình trong chút nắng cuối ngày, mênh mang. Từng cánh me nhỏ trên tóc nhắc tôi nhớ về một ngày tháng chín, khi tôi gặp L. trong một buổi tình cờ. L. không để lại ấn tượng gì sâu sắc trong trái tim tôi những thổn thức chưa bao giờ có. Cho đến 1 ngày, tôi bỗng nhận ra mình đã yêu anh, với trái tim nguyên vẹn của mối tình đầu .

Tôi và L. đi theo con đường số phận đã định sẵn. Cho đến một ngày vấp ngã, bỗng nhận ra là nó không hề trơn tru như đã tưởng. Dù yêu L., nhưng tôi không thể bỏ được những tính cách vốn có của mình, bướng bỉnh, tự tin pha một chút hiếu kỳ. L. thường nói, chẳng có quy luật nào của mọi người có thể áp dụng được cho tôi, và L. muốn tôi thay đổi. Còn tôi lại không thích sự đơn điệu và tẻ nhạt, tôi luôn mong mình sẽ giữ nguyên được là mình.

Những trận cãi nhau bắt đầu xảy ra, không thể cưỡng lại được khi tôi và L. bắt đầu hiểu nhau hơn. Lúc đầu là âm ỉ, sau trở nên dữ dội. Tình yêu không phải là một cuộc chơi, càng không phải là thứ tình cảm tẻ nhạt hay những gì tương tự như thế. Giữa tôi và L. có quá nhiều mâu thuẫn, quá nhiều bất đồng và tranh cãi. Có những lúc cả tôi và anh đều tưởng không thể tiếp tục được nữa, nhưng rồi cũng qua đi. Vả lại khi người ta gắn bó với nhau nhường ấy, chia tay cũng là sự khó khăn.

Hiện giờ L. đã tốt nghiệp, và đi làm. Tôi còn hai năm đại học, cùng một kỳ giai đoạn sắp qua. Tôi vẫn buồn, chúng tôi chỉ có sáu giờ gặp nhau một tuần, quá ít! L. luôn bận rộn trong công việc, trong những mối quan hệ mới, tình bạn mới. Còn tôi, vẫn nguyên xi như trước, chẳng có gì mới lạ cả. Thời gian mang lại những sự đổi khác, tôi biết. Như tôi bây giờ đã tập quen với những cú điện thoại thất thường để xin lỗi vì bận của anh. L. không thể hiểu tôi đã buồn như thế nào sau cái vỏ đạn đá mỗi khi anh kể cho tôi nghe những tối đi chơi với bạn bè. Tôi cần anh, để được an ủi và che chở. Còn anh, có vẻ như cần tôi ở một khía cạnh khác. Điều đó làm cho tôi luôn xót xa.

Tôi đứng trước kỳ thi giai đoạn, và trước anh, với những trận cãi nhau không đáng có. Tôi cần tập trung vào học, cũng như cần có

anh. Khi đứng trước hai cái gì lớn lao, người ta bắt buộc phải suy nghĩ để lựa chọn một. Nhưng tôi không thích sự lựa chọn nào cả. Tôi cần thi đỗ, và cần anh. Song song như phải vượt qua hai kỳ thi, tôi cần chiến thắng!

Cơn bão ập đến. Và mưa . Thành phố tối om vì mất điện. Tôi có hai ngọn nến trên bàn học để đốt thành lửa . Một ngọn đã sắp tàn, chỉ còn le lói trong đồng sáp nến đã tan ra như nước. Ngọn còn lại nhỏ và gầy, đã cháy hết quá nửa . Những đốm lửa hắt ra lung linh, đủ sáng một vầng nhỏ cho tôi cầm bút viết trên trang giấy những điều cần nói Tôi bỗng nhớ đến cặp phạm trù chung - riêng trong kỳ thi triết học. Những cái chung, cái riêng, cái đơn nhất buộc người ta phải trả lời những câu hỏi . Vậy tình yêu là gì ? Là cái riêng ? Cái đơn nhất ? Cái không thể chia xẻ cho ai, cái mà không ai giống ai cả. Vậy thì có bao giờ L. hiểu, để gìn giữ, để nó nguyên vẹn là của mình, suốt đời ? Mùa thu này, tôi quen L. được ba năm. Có thể là dài, cũng có thể là quá ngắn đối với quan niệm và sự mong đợi của mỗi người . Nhưng dù sao, tôi vẫn hy vọng tình cảm của tôi và L. sẽ không bao giờ như những ngọn nến tôi đã có. Với mùa thu Hà Nội, tôi có một lời nguyện cầu cất lên từ đáy lòng mình, mong sao tình yêu của tôi và L. không bao giờ lụi tắt, ít nhất nó cũng như ngọn lửa sưởi ấm lòng người . Có tham quá không, hỡi mùa thu tháng chín ?

Hoàng Lan Anh

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003